

kényszer pedig elsikkadt, azóta a betegség tünetei, országos költészetfüggőségünk tünetei mind szembeszökőbbek.

Mióta a világ világ, Közteseurópa kompországaiban mindenki verset ír, mindenki azzal kezdi; és ha elég ördögös, mert belébújt a költészet ördöge: dágványába beleragad és azzal végzi (mint hatgyermekes családapa és harminckötetes Nagy Őreg). Az internet új korszakában ez a „mindenki” él a világháló-adta lehetőséggel, hogy a verstermést megduplázza, hatványra, köbre emelje. Mára ez a „mindenki” megtízszereződött; zömmel-tömegével a mai, ún. verstermés hovatovább oly hitvány, mintha egyéb sem lenne, mint a versblog eláradása.

E kólikás versmenés következtében egy-egy közteseurópai ország költészetnarkózisban szenvedő irodalma olyan, mint a koraközépkor kereszteshadjáratainak a beszentelt gályái Velence kikötőjében: a hajón reterát nincs, az evezőpadokban ki-ki maga alá ereszti széketét-vizeletét

Olyik beszentelt gálya még fel sem tűnt a látóhatáron, de a bűzét már partra hozza a tengeri szél.

